

**UCHWAŁA
RADY MIEJSKIEJ CIESZYNA**

z dnia 2026 r.

**w sprawie wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach na
rozstrzygnięcie nadzorcze**

Na podstawie art. 98 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz. U. z 2026 r., poz. 662) oraz art. 3 § 2 pkt 7 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity: Dz. U. z 2026 r., poz. 143 z późn. zm.)

**Rada Miejska Cieszyna
uchwała, co następuje:**

§ 1. Wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Śląskiego w Katowicach z dnia 30 kwietnia 2026 r. znak NPII.4131.1.272.2026, stwierdzające nieważność uchwały Nr XXVI/339/26 Rady Miejskiej Cieszyna z dnia 25 marca 2026 r. w sprawie przyjęcia programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobieganiu bezdomności zwierząt na terenie Gminy Cieszyn, w części dotyczącej sformułowań w § 4 ust. 5 pkt 3 oraz pkt 4.

§ 2. Załącznikiem do uchwały jest jej uzasadnienie.

§ 3. Wykonanie uchwały powierzyć Burmistrzowi Miasta Cieszyna.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Uzasadnienie

W dniu 25 marca 2026 r. Rada Miejska Cieszyna – działając na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz. U. z 2026 r., poz. 662; dalej u.s.g.) oraz wypełniając obowiązek wskazany w art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 r., poz. 1580 z późn. zm.; dalej u.o.z.) – podjęła uchwałę Nr XXVI/339/26 w sprawie w sprawie przyjęcia programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Gminy Cieszyn w 2026 roku (dalej Program). Rada Miejska Cieszyna w Programie (będącym załącznikiem do uchwały Nr XXVI/339/26) odniosła się do wszystkich, enumeratywnie wskazanych w u.o.z. zagadnień. Zgodnie z art. 11a ust. 2 u.o.z. Program powinien obejmować w szczególności:

- 1) *zapewnienie bezdomnym zwierzętom miejsca w schronisku dla zwierząt;*
- 2) *opiekę nad wolno żyjącymi kotami, w tym ich dokarmianie;*
- 3) *odławianie bezdomnych zwierząt;*
- 4) *obligatoryjną sterylizację albo kastrację zwierząt w schroniskach dla zwierząt;*
- 5) *poszukiwanie właścicieli dla bezdomnych zwierząt;*
- 6) *usypianie ślepych miotów;*
- 7) *wskazanie gospodarstwa rolnego w celu zapewnienia miejsca dla zwierząt gospodarskich;*
- 8) *zapewnienie całodobowej opieki weterynaryjnej w przypadkach zdarzeń drogowych z udziałem zwierząt.*

Natomiast w myśl art. 11a ust. 5 u.o.z. Program powinien ponadto zawierać *wskazanie wysokości środków finansowych przeznaczonych na jego realizację oraz sposób wydatkowania tych środków. Koszty realizacji programu ponosi gmina.*

W Programie Rada Miejska Cieszyna m.in. wskazała w § 4 ust. 5, że *opieka nad wolno żyjącymi kotami polega w szczególności na: (...)*

- 3) *wyłapywaniu zwierząt w złym stanie zdrowia i ich leczeniu, a następnie wypuszczeniu w miejscu ich wyłapania, jeżeli zwierzęta te nie nadają się do adopcji;*
- 4) *podejmowaniu działań mających na celu zmniejszenie populacji kotów wolno żyjących poprzez wykonywanie zabiegów sterylizacji lub kastracji wyłapanych zwierząt, ze zwróceniem szczególnej uwagi na dobrostan zwierzęcia, a następnie wypuszczeniu w miejscu ich wyłapywania, jeżeli zwierzęta te nie kwalifikują się do adopcji.*

Rozstrzygnięciem nadzorczym znak NPII.4131.1.272.2026 z dnia 30 kwietnia 2026 r. Wojewoda Śląski stwierdził nieważność uchwały Nr XXVI/339/26 Rady Miejskiej Cieszyna z dnia 25 marca 2026 r. w sprawie przyjęcia programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Gminy Cieszyn w 2026 roku, w części określonej w załączniku do uchwały – w § 4 ust. 5 pkt 3 w zakresie sformułowania *jeżeli zwierzęta te nie nadają się do adopcji* wraz z poprzedzającym go przecinkiem oraz w pkt. 4 w zakresie sformułowania *jeżeli zwierzęta te nie kwalifikują się do adopcji* wraz z poprzedzającym go przecinkiem, jako sprzecznej z art. 11a ust. 1 w związku z ust. 2 pkt 2 u.o.z.

Wojewoda Śląski w przytoczonym rozstrzygnięciu nadzorczym wskazał, że z ustawowych sformułowań *program obejmuje w szczególności* oraz *program zawiera wskazanie* (zapisy art. 11a

ust. 2 i ust. 5 u.o.z.) nie można wyprowadzać wniosku o fakultatywnym zakresie regulacji zawartych w Programie, a zakres swobody rady gminy w tym przypadku nie oznacza możliwości odstąpienia od uregulowania spraw, które powinny być określone w programie, lecz zobowiązuje do określenia w nim wszystkich wskazanych w delegacji ustawowej elementów. Ponadto w rozstrzygnięciu nadzorczym wskazano: *w państwie prawa organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Z konstytucyjnej zasady praworządności (art. 7 Konstytucji RP) wynika, że zadania i kompetencje, sposób ich wykonania oraz więzi między podmiotami administracji publicznej są uregulowane prawnie. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, realizując przysługujące mu kompetencje powinien ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu kompetencyjnym. Przekroczenie kompetencji lub jej niewypełnienie przez Radę przy podejmowaniu ww. uchwały powinno być traktowane jako istotne naruszenie prawa, skutkujące nieważnością uchwały odpowiednio: w zakresie, w którym przekroczono przyznane kompetencje albo w całości. Wobec powyższego przepis Konstytucji RP zawiera normę zakazującą domniemywania kompetencji organu i tym samym nakazuje, by wszelkie działania organu władzy publicznej były oparte na wyraźnie określonej normie kompetencyjnej.*

Na tle powyższych uwarunkowań prawnych Wojewoda Śląskie stwierdził, że zapisy Programu w § 4 ust. 5 pkt 3 w zakresie sformułowania *jeżeli zwierzęta te nie nadają się do adopcji* wraz z poprzedzającym go przecinkiem oraz w pkt. 4 w zakresie sformułowania *jeżeli zwierzęta te nie kwalifikują się do adopcji* wraz z poprzedzającym go przecinkiem zostały podjęte z przekroczeniem upoważnienia ustawowego, co stanowi istotne naruszenie przepisu art. 11a ust. 1 w związku z ust. 2 pkt 2 u.o.z., a tym samym zgodnie z art. 91 ust. 1 u.s.g. są nieważne. Mając na uwadze powyższe, stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały, we wskazanych powyżej częściach jest w ocenie Wojewody Śląskiego uzasadnione i konieczne. Ponadto organ nadzoru w swoim orzeczeniu podkreślił, że *koty wolno żyjące nie stanowią zwierząt bezdomnych w rozumieniu art. 4 pkt 16 ustawy, zatem niedopuszczalne jest ich odławianie w celu przekazania ich do adopcji. Wobec powyższego, organ stanowiący gminy w przedmiotowej uchwale nie może regulować kwestii dotyczących odławiania ww. zwierząt w celu ich adopcji, gdyż stanowi to przekroczenie upoważnienia ustawowego. Uzasadniając rozstrzygnięcie organ wskazał również, że na podstawie obowiązujących przepisów prawa odławianie kotów wolno żyjących jest dopuszczalne jedynie w celu zapewnienia im opieki, np. w celu ich leczenia czy poddania sterylizacji i kastracji, a nigdy w celu usunięcia ich z określonego terenu, w tym przekazania ich do adopcji. Jeżeli celem ustawodawcy byłoby powierzenie gminie zadania polegającego na poszukiwaniu właścicieli dla kotów wolno żyjących to dałby temu wyraz w treści przepisów ustawy. Jednakże w omawianej ustawie założono, że zadanie polegające na poszukiwaniu właścicieli zwierząt powinno odbywać się wyłącznie w stosunku do zwierząt bezdomnych a nie kotów wolno żyjących (jak już wyżej wyjaśniono omawiane koty nie są zwierzętami bezdomnymi). Zatem wszelkie regulacje w przedmiotowym Programie, które zmierzają do usunięcia kotów wolno żyjących z określonego terenu – stanowią przekroczenie delegacji ustawowej i powinny polegać na wyeliminowaniu z obrotu prawnego.*

Nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem Wojewody Śląskiego oraz z przedstawioną w rozstrzygnięciu nadzorczym argumentacją, która jest niezgodna zwłaszcza z aktualną wiedzą naukową o roli i znaczeniu tzw. kotów wolno żyjących w środowisku, a wykładnia celowościowa (teleologiczna) zapisów art. 11 ust. 1 oraz art. 11a ust. 2 u.o.z. – zwłaszcza w świetle zapisów art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. u.o.p. wskazującego, że *obowiązkiem organów administracji publicznej, osób prawnych i innych jednostek organizacyjnych oraz osób fizycznych jest dbałość o przyrodę będącą dziedzictwem i bogactwem narodowym* – prowadzi do odmiennych wniosków co do zasadności, celowości i zgodności z przepisami prawa zapisów Programu zanegowanych w rozstrzygnięciu nadzorczym. Uzasadniając powyższe stanowisko należy zwrócić uwagę na następujące kwestie:

1. W praktyce istnieje duży problem z rozróżnieniem trzech grup kotów wymienionych w u.o.z., to znaczy właścicielskich (posiadających właściciela/opiekuna), bezdomnych i wolno żyjących. Te ostatnie nie mają definicji ustawowej (i często bywają mylone ze zwierzętami dzikimi, wolno żyjącymi, które zostały zdefiniowane w art. 4 pkt 21 u.o.z. jako zwierzęta nieudomowione żyjące w warunkach niezależnych od człowieka). Ponadto należy wskazać, że *nie istnieje wyraźna granica pomiędzy tymi grupami, ponieważ przy odrobinie zaangażowania kot z „wolno żyjącego” szybko może stać się oswojonym kotem „domowym”, zaś nieoswajany i niezadbany – „zdziczeć”* (za: *Obowiązki gmin w zakresie opieki nad kotami i ich faktyczna realizacja – wnioski i postulaty zmian w ustawie o ochronie zwierząt. Raport z prac Koalicji „sPrawa Bezdomnych Zwierząt” – materiał na posiedzenie Parlamentarnego Zespołu Przyjaciół Zwierząt w dniu 19 czerwca 2023 roku*; [https://orka.sejm.gov.pl/opinie9.nsf/nazwa/562_20230619/\\$file/562_20230619.pdf](https://orka.sejm.gov.pl/opinie9.nsf/nazwa/562_20230619/$file/562_20230619.pdf) ; dostęp 6.05.2026 r.).

2. Z brakiem ustawowej definicji kotów wolno żyjących oraz z trudnością rozróżniania poszczególnych grup kotów wiąże się niepewność, co do zakresu zapewnienia im właściwej opieki, która w odniesieniu do tej grupy kotów nie została doprecyzowana w u.o.z. Uprawnione jest zatem sięgnięcie do wiedzy merytorycznej, pozaustawowej i pozaprawnej. Zakres takiej opieki został zaproponowany m.in. przez Najwyższą Izbę Kontroli (za: *Zapobieganie bezdomności zwierząt domowych*, raport nr ewidencyjny: P/24/093; <https://www.nik.gov.pl/kontrola/P/24/093/> ; dostęp 6.05.2026 r.), według której *należy rozumiana opieka nad kotem wolno żyjącym, jak każdym zwierzęciem domowym, powinna obejmować zapewnienie przynajmniej:*

- *pożywienia i dostępu do wody – regularnie i przez cały rok,*
- *schronienia – w przypadku decyzji o pozostawieniu kota w środowisku, zapewnienia schronienia w miejscu bytowania, np. zakup budek do miejsc, gdzie brakuje naturalnych schronień,*
- *opieki weterynaryjnej (nie tylko w przypadku wypadków drogowych, ale także chorób, urazów, itd.), w tym, w miarę możliwości, profilaktyki zdrowotnej (szczepienia, profilaktyka przeciw Pasożytnicza),*
- *kontroli liczebności populacji poprzez kastrację/sterylizację oraz usypianie tzw. ślepych miotów,*
- *obowiązkową edukację, działania informacyjno-promocyjne dotyczące opieki nad zwierzęciem, w tym zapewnianej przez gminę,*
- *powiązane z realizacją ww. zadań ewidencjonowanie (rejestr miejsc bytowania i znakowanie kota, którego się odławia i obejmuje opieką), w celu prawidłowej realizacji zadania i kontroli wydatków gmin. Populacja kotów wolno żyjących powinna być oszacowana w celu stworzenia odpowiedniego systemu zapewnienia karmy dla kotów oraz przyjęcia adekwatnych działań w zakresie kontroli ich rozrodczości.*

3. Chociaż NIK w swoim raporcie podkreśla, że koty wolno żyjące nie są zwierzętami bezdomnymi w rozumieniu u.o.z., nie należy więc ich wyłapywać i wywozić do schronisk, to jednak dopuszcza od tej zasady – niewyrażonej w żadnym przepisie prawa – wyjątki, np. *w sytuacjach, gdy zwierzę stwarza poważne zagrożenie dla ludzi lub innych zwierząt, a także w związku z realizacją opieki nad nimi (np. opieka weterynaryjna, w tym leczenie, wykonanie sterylizacji lub kastracji zwierząt w gminie służących ograniczeniu ich populacji)*. Stąd zapewne użyte sformułowanie w przytoczonym powyżej tiret drugie, iż *schronienie należy zapewnić w przypadku decyzji o pozostawieniu kota w środowisku*, co wskazuje, iż w opinii NIK pozostawienie kotów wolno żyjących w środowisku nie jest decyzją „automatyczną” i oczywistą wobec wszystkich zwierząt zaliczanych do tej grupy.

4. Nie sposób konstruować (i wdrażać) zapisów programów opieki nad zwierzętami i zapobiegania bezdomności zwierząt w zakresie opieki nad kotami wolno żyjącymi bez odniesienia się do aktualnej naukowej wiedzy o statusie gatunku kot domowy *Felis catus*. Jest to gatunek uznawany za inwazyjny w wielu regionach świata, jak również w naszym kraju – Instytut Ochrony Przyrody Polskiej Akademii Nauk klasyfikuje kota domowego w swojej bazie jako obcy, inwazyjny gatunek na całym obszarze, na którym występował lub występuje w Polsce (<https://www.iop.krakow.pl/ias/gatunki>; dostęp 6.05.2026 r.). Taki status ma charakter wyłącznie naukowy a nie prawny, a kot domowy nie znajduje się na krajowej ani unijnej liście inwazyjnych gatunków obcych (IGO) stwarzających zagrożenie, co oznacza, że nie obowiązują wobec niego prawne zakazy i nakazy przewidziane dla tej grupy stworzeń. Tym niemniej powszechnie akceptowany jest pogląd – wsparty publikacjami naukowymi – o negatywnym wpływie kota domowego (zarówno tzw. właścicielskiego wychodzącego, bezdomnego, jak i wolno żyjącego) na dzikie zwierzęta i bioróżnorodność. W wyniku badań przeprowadzonych na populacji kotów wiejskich oszacowano, że w Polsce koty pozostawione bez nadzoru odpowiadają rocznie za śmierć 583,4 miliona ssaków i do 135,7 miliona ptaków (Krauze-Gryz D., Gryz J., Żmihorski M. *Cats kill millions of vertebrates in Polish farmland annually*, „Global Ecology and Conservation”, 17, 2019, e00516, DOI: 10.1016/j.gecco.2018.e00516), w tym wielu gatunków objętych ochroną prawną. Natomiast dbałość o przyrodę – zgodnie z przytoczonym wcześniej art. 4 ust. 1 u.o.p. – jest obowiązkiem m.in. organów administracji publicznej, a ponadto *organy administracji publicznej są obowiązane do zapewnienia warunków prawnych, organizacyjnych i finansowych dla ochrony przyrody* (art. 4 ust. 2 u.o.p.). Zestawienie tych dwóch na pozór sprzecznych obowiązków samorządu gminnego – konieczności zapewnienia opieki nad wolno żyjącymi kotami, w tym ich dokarmianie (art. 11a ust. 2 pkt 2 u.o.z.) oraz obowiązku ochrony przyrody będącej dziedzictwem i bogactwem narodowym (art. 4 ust. 1 i ust. 2 u.o.p.) – powinno prowadzić do prawidłowej konkluzji, iż obowiązkiem organów administracji publicznej jest podejmowanie (w zakresie swych kompetencji) wszelkich działań zmierzających do ograniczenia metodami humanitarnymi populacji kotów wolno żyjących, odpowiedzialnych m.in. za szkody w populacjach zwierząt gatunków objętych ochroną prawną.

5. Z zapisów obowiązującej u.o.z. nie sposób wyciągnąć wniosku, że jedyną prawnie dopuszczalną metodą kontroli liczebności populacji kotów wolno żyjących jest wyłącznie kastracja/sterylizacja oraz usypianie tzw. ślepych miotów. Biorąc pod uwagę wspomniane wcześniej braki i niejasności definicji ustawowych, brak precyzyjnie określonego zakresu obowiązków gmin wobec kotów wolno żyjących oraz trudności z rozróżnianiem grup kotów bezdomnych/wolno żyjących/właścicielskich wychodzących, logicznie właściwym jest przeznaczanie kotów wyłapanych jako wolno żyjące do adopcji, jeżeli tylko zwierzęta te do niej się nadają lub kwalifikują. Zapisy Programu przyjętego przez Radę Miejską Cieszyna nie przewidują zorganizowanej akcji wyłapywania kotów wolno żyjących i ich kierowania do schroniska (lub do adopcji), ale zakładają wypuszczanie ich (po zakończeniu procesu leczenia i/lub sterylizacji/kastracji) w miejscu ich wyłapania oraz dopuszczają możliwość przeznaczenia do adopcji, jeśli ma to uzasadnienie w stanie zdrowotnym zwierzęcia lub jego usposobieniu (wykazuje możliwość socjalizacji), bądź z uwagi jeżeli zachowanie kota względem człowieka wskazuje, iż jest to kot bezdomny lub wręcz właścicielski, lecz brak oznakowania (czip) uniemożliwia ustalenie właściciela/opiekuna. W tym kontekście podjęte przez Wojewodę Śląskiego rozstrzygnięcie nadzorcze wydaje się zbyt daleko idące i nie znajduje uzasadnienia zarówno w przepisach obowiązującego prawa, jak i w aktualnej, akceptowanej wiedzy naukowej na temat kotów i ich negatywnym wpływie na bioróżnorodność.

Mając na uwadze powyższe, brak podstaw do uznania, aby w jakikolwiek sposób uchwała Nr XXVI/339/26 Rady Miejskiej Cieszyna z dnia 25 marca 2026 r. w sprawie przyjęcia programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Gminy Cieszyn w 2026 roku została podjęta z przekroczeniem upoważnienia ustawowego, które to mogłoby stanowić istotne naruszenie przepisu art. 11a ust. 1 w związku z ust. 2 pkt 2 u.o.z. Bezspornie zatem organ nadzoru dopuścił się naruszenia art. 91 ust. 1 i ust. 3 u.s.g. w związku z art. 11a ust. 1 i ust. 2 pkt 2 u.o.z. poprzez błędne uznanie, że w przedmiotowej sprawie zachodzi podstawa do stwierdzenia nieważności uchwały Nr XXVI/339/26 Rady Miejskiej Cieszyna z dnia 25 marca 2026 r. w sprawie przyjęcia programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności

zwierząt na terenie Gminy Cieszyn w 2026 roku, podczas gdy uchwała w całości odpowiada przepisom obowiązującego prawa, w szczególności jest zgodna z treścią art. 11a ust. 1 i ust. 2 pkt 2 u.o.z. Program przyjęty przez Radę Miejską spełnia ustawowy cel dążenia do zapewnienia rzeczywistej, a nie fikcyjnej i pozornej opieki nad zwierzętami oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Gminy. Przy uchwalaniu Programu Rada Miejska Cieszyna uwzględniła realną ocenę lokalnych potrzeb, w sposób zapewniający realizację celów obligatoryjnych określanych w Programie. Ze względu na powyższe, podniesione w rozstrzygnięciu nadzorczym zastrzeżenia nie uprawniały do stwierdzenia, że uchwała jest niezgodna z prawem i nieważna w zakresie w nim wskazanym.

Zapisy tożsame do zanegowanych przez nadzór prawny Wojewody Śląskiego w Programie na rok 2026, obowiązywały w programie opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Gminy Cieszyn przyjętym przez Radę Miejską Cieszyna w 2025 roku i nie wzbudziły zastrzeżeń i wątpliwości co do zgodności z prawem. Przepisy u.o.z. w tym zakresie nie uległy zmianie od roku 2012, tym samym zaskarżone rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Śląskiego budzi wątpliwości pod względem prawnym, jak i merytorycznym w zakresie skutecznej realizacji zadań samorządu gminnego w zakresie ochrony zwierząt (w tym kotów wolno żyjących), jak i ochrony przyrody. Organ nadzoru nie wyjaśnił przy tym w uzasadnieniu wydanego rozstrzygnięcia z jakiej przyczyny w stosunku do tożsamyh zapisów programu z 2025 r. nie miał zastrzeżeń, niemniej jednak zapisy te w Programie z 2026 r. zastrzeżenia wzbudziły, pomimo iż ich treść nie uległa zmianie.

Podkreślenia jednocześnie wymaga, że nie każda wadliwość uchwały rady gminy (jednostki samorządu terytorialnego) stanowiącej akt prawa miejscowego jest podstawą do eliminacji tej uchwały z obrotu prawnego. Zgodnie bowiem z art. 91 ust. 4 u.s.g. w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały lub zarządzenia, ograniczając się do wskazania, iż uchwałę lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa. Przepis ten wprawdzie dotyczy postępowania w ramach nadzoru administracyjnego nad tworzeniem prawa lokalnego, ale stanowi wskazówkę także dla sądu jaka wadliwość, z woli ustawodawcy, uzasadnia stwierdzenie nieważności tego aktu. Nie każde zatem naruszenie prawa uzasadniałoby eliminację tego aktu z obrotu prawnego, tak w całości jak i w części. Musi być to wadliwość istotna – wyraźna sprzeczność z obowiązującym prawem stojącym hierarchicznie wyżej od prawa miejscowego. Zgodnie z orzecznictwem do istotnych wad uchwały, skutkujących stwierdzeniem jej nieważności, zalicza się naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję organów samorządu do podejmowania uchwał, naruszenie podstawy prawnej podjętej uchwały, naruszenie przepisów prawa ustrojowego oraz prawa materialnego poprzez wadliwą ich interpretację oraz przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 10 stycznia 2018 r., sygn. akt: II SA/Rz 1182/17; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 3 stycznia 2018 r., sygn. akt: II SA/Op 554/17; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 18 października 2016 r., sygn. akt: II GSK 1650/16). Zakładając hipotetycznie, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia przepisów prawa (z czym nie zgadza się Gmina Cieszyn), to przyjmując należy, iż naruszenie to mogło mieć co najwyżej charakter naruszenia nieistotnego i tym samym w sprawie zachodziły co najwyżej podstawy do zastosowania art. 91 ust. 4 u.s.g., zgodnie z którym w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały lub zarządzenia, ograniczając się do wskazania, iż uchwałę lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa. Z niewyjaśnionych jednak przyczyn organ nadzoru stwierdził nieważność uchwały w części wskazanej w rozstrzygnięciu nadzorczym, z czym jednakże z przyczyn wskazanych powyżej nie można się zgodzić.

Wobec powyższego złożenie skargi na przedmiotowe rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Śląskiego jest konieczna i w pełni uzasadniona.